

Ὁ Ἀλέξανδρος, θεμελιωτὴς τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτεύματος

*(Ἀφιερώνεται στὸν υἱό μου, τὸν Ἄγίδα Δ΄, κομμουνιστὴ βασιλέα τῆς Σπάρτης
καὶ στὴν Περσίδα συζυγὸ τοῦ Σεχραζάτ)*

Ὁ ἐθνικισμὸς ἀρμόζει σὲ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς ἐκτὸς τοῦ ἑλληνικοῦ, ὀφθαλοῦ τῆς γῆς. Αὐτὴ ἡ ἀλήθεια ἐπεβλήθη στὴν παγκοσμία ἱστορία μὲ τὴν ἐμφάνιση τοῦ Ἀλεξάνδρου.

Ἡ ἐντολὴ τοῦ Οὐρανοῦ στὸν αὐτοκράτορα ποὺ δύναται νὰ τοῦ ἀφαιρεθῆ ὑπὲρ ἄλλου ἡγεμόνος, ἐνεφανίσθη στὴν ἀνάληψη τοῦ περσικοῦ θρόνου ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο. Ἦδη, ἀπὸ τὸ 333, τὴν ἐπομένη τῆς μάχης τῆς Ἴσσοῦ ἐφάνη καθαρὰ ὅτι ὁ Δαρεῖος Γ΄ εἶχε χάσει τὴν ἐντολὴ τοῦ οὐρανοῦ. Στὴν Ἴσσο, ἀπὸ τὸν στρατό του ἐφονεύθησαν ὑπὲρ τῶν 100.000 Περσῶν πεζῶν καὶ 10.000 ἰππέων ἐνῶ οἱ ἀπώλειες τῶν Μακεδόνων ἦσαν μόλις 100 πεζοὶ καὶ 150 ἰππεῖς! Ἀνάμεσα στοὺς αἰχμαλώτους ἦταν ἡ μητέρα τοῦ Δαρείου, ἡ κυρία συζυγὸς του, ὁ υἱός του, τρεῖς κόρες του.

Ὁ Ἀλέξανδρος συνειδητοποίησε ὅτι ἡ ἐντολὴ τοῦ Οὐρανοῦ εἶχε τὸ 333 περάσει στὸν ἑαυτό του, διὰ τοῦτο ἀπῆντησε στὶς προτάσεις ἀνακωχῆς τοῦ Δαρείου λέγοντας ὅτι κατέχει τὴν χώρα κατόπιν ἐντολῆς τῶν θεῶν, ποὺ σημαίνει ὅτι ὁ Οὐρανὸς ἐγκατέλειψε τὸν Δαρεῖο, ὁ ὁποῖος ἔχασε κάθε νομιμότητα ἐπειδὴ παρεβίασε τὴν αὐτοκρατορικὴ τάξη. Τοῦ διαμηνύει: "Ἐδολοφόνησες τὸν Ἄρση [βασιλέα, 338-336] καὶ ἄρπαξες τὴν ἀρχὴ σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν δικαιοσύνη, σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν νόμο τῶν Περσῶν καὶ δὲν ἐφέρθης σωστὰ στοὺς Πέρσες. Θὰ πάρω μέτρα ἐναντίον σου ὡς ἄδικος ποὺ εἶσαι". Μὲ ἄλλα λόγια, ὁ Ἀλέξανδρος κατήγγειλε τὸν Δαρεῖο ὡς σφετεριστὴ τοῦ θρόνου καὶ παρουσίασε τὸν ἑαυτό του ὡς τὸν νόμιμο διάδοχο τοῦ θρόνου τῶν Ἀχαιμενιδῶν.

Ἀπὸ τὸν Εὐριπίδη, ἐκφραστὴ τῆς παρακμῆς τῆς πόλεως-κράτους, ἐγκλωβισμένος στὸν ἐπαρχιακὸ φυλετισμὸ, μέχρι τὸν Ἀλέξανδρο ἕναν αἰῶνα ἀργότερα, ἐκφραστὴ τῆς οἰκουμενικότητος, ὁ ἑλληνισμὸς ἔκαμε ἕνα ποιοτικὸ ἄλλα, συνθέτοντας τὴν αὐτοκρατορία μὲ τὴν πόλη-κράτος καὶ ἀγκαλιάζοντας τὴν οἰκουμένη ἐπὶ δύο χιλιετίες ὥσπου νὰ συρρικνωθῆ καὶ πάλι στὸν ἐπαρχιωτισμὸ, μετὰ τὴν ἐπανάσταση τοῦ 1821.

Τὸν «ὄρκο τῆς Ὠπίδος», οἱ ἱστορικοὶ μᾶς τὸν περιέγραψαν μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα ἀδελφοσύνης τῶν δύο λαῶν τῶν Περσῶν καὶ τῶν Μακεδόνων ποὺ εἶχε δημιουργήσει ὁ Ἀλέξανδρος ὅπως καὶ ὁ Βενιζέλος μετὰ τὸ 1930 μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τούρκων καὶ ποὺ τότε ὅπως καὶ τώρα εὑρίσκει ἀντιμετώπους τοὺς συρρικνωτὲς τοῦ οἰκουμενικοῦ ἑλληνικοῦ πνεύματος, τοὺς γεμάτο μίσους

κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ, Πέρση τότε, Τούρκου σήμερα. Τὸν συσχετισμὸ μεταξὺ τῶν δύο καταστάσεων, μεταξὺ τοῦ ἑλληνοπερσισμοῦ τοῦ Δ΄ αἰῶνος π.Χ. καὶ τοῦ ἑλληνοτουρκισμοῦ τοῦ Κ΄ αἰῶνος μ.Χ., τὸν ἐξέφρασαν θαυμάσια οἱ δραγουμικοὶ μὲ τὸ περίφημο ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίον τοῦ Δραγούμη, *Ὅσοι ζωντανοί*, τοῦ 1911, ὅπου ὁ Ἀθανάσιος Σουλιώτης ἀναφωνεῖ πρὸς τὸν Ἰωνα Δραγούμη : «Ὁ βασιλιᾶς Ἀλέξαντρος ποῦ εἶναι; Αὐτὸς ἦτανε σωστὸς βασιλιᾶς τῆς Ἀνατολῆς πού, ἀφοῦ ἐξευτέλισε τοὺς Ἕλληνας, πῆρε τὴν κόρη τοῦ Δαρείου γυναῖκα καὶ κατάχτησε τὴν Ἀνατολή».

Τὶ εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος στὴν περίφημη ὁμιλία του στὸ συμπόσιο τῆς Ὠπιδος, οὐδεὶς γνωρίζει ἐπακριβῶς. Διότι πρῶτον δὲν ἔχει διασωθῆ κανένα πρωτότυπο στὴν ἑλληνικὴ κείμενο καὶ δεύτερον τὸ κείμενο ποὺ ὑπάρχει, τοῦ 340 μ.Χ. εἶναι μεταφρασμένο στὴν λατινικὴ, καὶ συμπεριλαμβάνεται στὸ ἔργο ἐνὸς Ψευδοκαλλισθένους, μεταφρασμένον στὰ λατινικά, σὲ τρεῖς παραλλαγές τοῦ ΙΑ΄, ΙΕ΄ καὶ ΙΣΤ΄ αἰῶνος. Ὁ Ψευδοκαλλισθένης συνέγραψε μία λαϊκὴ μυθιστορία γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ Ἀλεξάνδρου, δημιούργημα φανταστικῶν ἱστοριῶν ποὺ ἀνεπτύχθησαν στοὺς χρόνους τῶν Διαδόχων καὶ εἶχαν ὡς πηγὴ τὸ ἔργο τοῦ πραγματικοῦ Καλλισθένους. Ὁ πραγματικὸς Καλλισθένης ἦτο μαθητὴς καὶ ἀνεπίδους τοῦ Ἀριστοτέλους ἀλλὰ μᾶλλον ἐθανατώθη ἀπὸ τὸν Ἀλέξανδρο τὸ 327 π.Χ., δηλαδὴ 3 χρόνια πρὸ τοῦ συμποσίου τῆς Ὠπιδος.

Οἱ παλαίμαχοι Μακεδόνες στὴν Ὠπὴ, κάπου 11.500 ἄνδρες, δὲν ἐδέχοντο νὰ ἀποχωρήσουν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν στὴν Μακεδονία, ὅπως τοὺς τὸ ἐπρόσταζε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ νὰ ἀντικατασταθοῦν ἀπὸ 30.000 Πέρσες πολεμιστὲς· καὶ ὁ μακεδονικὸς στρατὸς ἐστασίασε. Ἀλλὰ ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε τὴν ἐντολὴ τοῦ Οὐρανοῦ, ἐστύλωσε τὰ πόδια του, διέταξε τὴν σύλληψη 13 ἀρχηγῶν τῆς ἐξεγέρσεως. Ἀντιμετώπισε τὴν στάση μὲ γυμνὸ στῆθος καὶ οἱ Μακεδόνες ἔρριξαν τὰ ὄπλα τους καὶ ἔπεσαν κλαίγοντας στὰ γόνατά τους, ζητῶντας συγγνώμην ἀπὸ τὸν ἀρχηγό. Τότε ὁ Ἀλέξανδρος ἐκάλεσε Μακεδόνες καὶ Πέρσες πολεμιστὲς σὲ ἓνα τεράστιο συμπόσιο ἐπάνω στὸ γρασιδί, **στὶς 29 Μαΐου 324**. Αὐτὸς ἐκάθησε στὴν μέση περιστοιχιζόμενος ἀπὸ 9.000 ἄνδρες στρατιωτικούς. Ἕλληνας ἱερεῖς καὶ Πέρσες ζωροάστρες ἱερεῖς ἐπέβλεπαν τὶς θυσίαις τῶν ζώων. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐπροσευχήθη στὸν θεὸ Ἄμμωνα τῆς Αἰγύπτου, τοῦ ναοῦ-μαντείου τῆς αἰγυπτιακῆς ὁάσεως τοῦ Σιβάχ, οἱ ἱερεῖς τοῦ ὁποίου τὸν εἶχαν ἀναγνωρίσει ἀνώτατο μύστη καὶ υἱὸ τοῦ θεοῦ Ἄμμωνος. Καὶ τότε ἐσηκώθη ἐν μέσῳ τῶν 9.000 Ἑλληνοπερσῶν τῶν διαφόρων φυλῶν καὶ ἐπραγματοποίησε αὐτὸ ποὺ κάθε αὐτοκράτωρ, ἐπὶ δύο χιλιετίαις ἐπανάλαβε γιὰ νὰ ἐμφυσησῆ τὸ πνεῦμα τῆς λαοκρατικῆς μοναρχίας στὸ οἰκοδόμημα τῆς οἰκουμενικῆς αὐτοκρατορίας.

Αὐτὴν τὴν πράξιν τὴν ὑπενθύμισε ὁ Ζαγανός, Ἕλληνας στρατηγὸς τοῦ Μωάμεθ τοῦ Πορθητοῦ, τὸ 1453, καὶ κατόπιν πρωθυπουργὸς του, πρὸ τῶν πυλῶν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Προσεφώνησε τὸν Πορθητὴ, νεαρὸ αὐτοκράτορα 21 ἐτῶν, ὡς νέο Μεγαλέξανδρο. Ἀνεφέρθη στὶς προφητεῖαις ποὺ προέβλεπαν τὴν πτώσιν τῆς δυναστείας τῶν Παλαιολόγων καὶ ἐξύμνησε τὸν Μέγα Ἀλέξανδρο ποὺ εἶχε πρὶν ἀπὸ τὸν Μωάμεθ, διοικήσει τὴν Οἰκουμένη. Κατόπιν αὐτοῦ, ὁ

Πορθητής παρεμέρισε τούς Τούρκους άριστοκράτες πού έναντιώνοντο στην άλωση και με την βοήθεια τών Έλλήνων γενιτσάρων τοῦ στρατοῦ του κατέκτησε την Πόλη και άνηγορεύθη αυτοκράτωρ τών Ρωμαίων, συνεχιστής τών Παλαιολόγων, στις **29 Μαΐου 1453**, την ίδια ημέρα τοῦ συμποσίου τῆς Ὠπιδος.

Ἡ σημασία πού ἐδόθη στὸν ὄρκο τῆς Ὠπιδος γιὰ την διαχρονικότητα τοῦ ἑλληνισμοῦ ἀποδεικνύεται και ἀπὸ τις πολλές πρωτοβουλίες, ἐπὶ τών ἡμερῶν μας, γιὰ την διάδοση τοῦ κειμένου τοῦ Ψευδοκαλλισθένους, μεταφρασμένο στην νεοελληνική ἀπὸ τὰ λατινικά, ὅπως ἐπὶ παραδείγματι, τοῦ Ὁμίλου γιὰ την διάδοση τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας, πού ἀπεφάσισε νὰ ἐγγράψη στην πόλη τῆς Καβάλας, ἐπὶ λευκοῦ μαρμάρου τῆς Θάσου, τὸ κείμενο τοῦ ἀλεξανδρινοῦ αὐτοῦ αυτοκρατορικοῦ ὄρκου τοῦ ὁποίου ὁμως μόνον την οὐσία γνωρίζουμε. Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Βαρθολομαῖος παρέστη τὸ 2002, στην Καβάλα στὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ μνημείου αὐτοῦ πού ἔφερε τὸν ὄρκο.

Ἴδου τὸ κείμενο, ἔτσι ὅπως διαδίδεται σήμερα σὲ μία εὐτελεῖ δημοτικὴ μετάφραση ἀπὸ την λατινική (φυσικὰ και ὁ Ἀλέξανδρος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐχρησιμοποίησε την λέξη «ράτσα»!): «Σᾶς εὐχαριστῶ τώρα πού τελειώνουν οἱ πόλεμοι νὰ εὐτυχήσετε με την εἰρήνη. Ὅλοι οἱ θνητοὶ ἀπὸ ἐδῶ και πέρα νὰ ζήσουν ὡς ἕνας λαός, μονιασμένοι γιὰ την κοινὴ προκοπή. Νὰ θεωρεῖτε την οἰκουμένη πατρίδα σας, με κοινούς νόμους, ὅπου θὰ κυβερνοῦν οἱ ἄριστοι, ἀνεξαρτήτως φυλῆς. Δὲν χωρίζω τούς ἀνθρώπους ὅπως κάνουν οἱ στενοκέφαλοι, σὲ Ἑλληνας και Βαρβάρους. Δὲν με ἐνδιαφέρει ἡ καταγωγή τών πολιτῶν, οὔτε ἡ ράτσα [φυλὴ] πού ἐγεννήθησαν. Τούς καταμερίζω με ἕνα μόνον κριτήριον, την ἀρετὴ. Δι' ἐμέ κάθε καλὸς ξένος εἶναι Ἕλληνας και κάθε κακὸς Ἕλληνας εἶναι χειρότερος ἀπὸ τὸν Βάρβαρον. Ἐάν ποτὲ σᾶς παρουσιασθοῦν δυσκολίες δὲν θὰ καταφύγετε ποτὲ στην βία ἀλλὰ θὰ τις λύσετε εἰρηνικά. Εἰς την ἀνάγκη θὰ σταθῶ ἐγὼ διαιτητῆς σας. Τὸν Θεὸ δὲν πρέπει νὰ τὸν νομίζετε ὡς αὐταρχικὸ κυβερνήτη, ἀλλὰ ὡς κοινὸ πατέρα ὄλων, ὥστε ἡ διαγωγή σας νὰ ὁμοιάζει με την ζωὴ, την ὁποία κάμνουν οἱ ἀδελφοὶ εἰς την οἰκογένεια. Ἀπὸ μέρους μου, θεωρῶ ὄλους ἴσους, λευκοὺς ἢ μελαμψοὺς, και θὰ ἠθελα νὰ μὴν εἴσθε μόνον ὑπήκοοι τῆς κοινοπολιτείας μου, ἀλλὰ μέτοχοι, συνέταιροι. Ὅσο περνάει ἀπὸ τὸ χέρι μου, θὰ προσπαθῆσω νὰ συντελεσθοῦν αὐτὰ τὰ ὁποῖα ὑπόσχομαι. Τὸν ὄρκο τὸν ὁποῖον ἐδώσαμε με την σημερινὴ σπονδὴ ἀπόψε, κρατῆστε τον ὡς σύμβολο ἀγάπης».

Ἡ οἰκουμενικὴ αυτοκρατορία ἐξ' ἀρχῆς ἐχρειάσθη πολύπλοκο τυπικόν. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀνεβαίνοντας στὸν θρόνον τών Ἀχαιμενιδῶν συνέχισε τὸ περσικὸ τυπικόν τῆς λαμπρῆς αυτοκρατορικῆς ἐνδυναμίας, τοῦ χαρεμίου-γυναικονίτου τών 365 γυναικῶν, διοικουμένου ἀπὸ εὐνούχους, και ἐπιβάλλοντας την προσκύνηση (ὅπως τὸ ἀραβικὸν σαλαμαλέκ ἢ τὸ κινεζικὸν καοτάο) στὰ πόδια τοῦ αυτοκράτορος, ἐνῶ ἐχρησιμοποιοῖ την σφραγίδα τοῦ Δαρείου γιὰ τις ἐπιστολές πού ἔστελνε στὸ ἀσιατικὸν ἔδαφος. Ὁ αυτοκρατορικὸς του τίτλος ἦταν βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, χωρὶς νὰ ὀρίζεται γεωγραφικὰ ὁ χῶρος τοῦ βασιλείου του, ἐφ' ὅσον ἦτο βασιλεὺς τῆς Οἰκουμένης.

Στις έλληνικές πόλεις-κράτη τῆς Ασίας ὅπως καὶ τῆς Εὐρώπης, ὁ Ἀλέξανδρος ἐπαρουσιάσθη ὡς προστάτης τοῦ συστήματος τῆς πόλεως-κράτους, πραγματοποιῶντας ἔτσι τὴν σύνθεση τῆς συγκεντρωτικῆς οἰκουμενικῆς αὐτοκρατορίας καὶ τῆς ἀποκεντρωτικῆς πόλεως-κράτους.

Ἀλλὰ ἡ συνείδηση ποὺ ἔχει ὅτι διεδέχθη τὸν αὐτοκράτορα τῆς Οἰκουμένης, τὸν ὑποχρεώνει νὰ συνεχίσει τὴν ἐπέκτασή του μέχρι τὰ πέρατα αὐτῆς τῆς Οἰκουμένης –δηλαδὴ τῆς Ἐνδιάμεσης Περιοχῆς- ἐπὶ τῆς ὁποίας οἱ Ἀχαιμενίδες ἐβασίλευαν. Συνεπῶς ὁ Ἀλέξανδρος, ὡς ἐνδογενὴς πρίγκιψ τῆς Ἐνδιάμεσης Περιοχῆς, δὲν κατακτᾷ, δὲν δρᾷ ὡς ἰμπεριαλιστῆς γιὰ νὰ ἀποκτήσῃ ὑλικά ὀφέλη. Ἀπλῶς ὡς ὑποψήφιος καὶ διάδοχος τοῦ περσικοῦ θρόνου προσπαθεῖ νὰ καλύψῃ ὅλην τὴν ἔκταση τῆς Αὐτοκρατορίας ποὺ κληρονομεῖ. Τὸ φαινόμενο αὐτὸ εἶναι τελείως ἀντίθετο μὲ τὸν ἀποικιακὸ ἐπεκτατισμὸ τῶν Εὐρωπαίων στὰ τέλη τοῦ Μεσαίωνος, ὅπως οἱ Πορτογάλοι, ποὺ ὡς ἰμπεριαλιστὲς κατακτοῦν ἐδάφη τελείως ξένα καὶ ἀπομακρυσμένα ἀπὸ τὴν πολιτισμικὴ περιοχὴ τῆς Δύσεως, ἕως ποὺ στὸν ΙΗ΄ αἰῶνα νὰ οἰκοδομήσουν τὴν ἰδεολογία τοῦ διαιρετικοῦ ἐθνικισμοῦ μεταξὺ τους. Συνεπῶς, εἶναι ἀθέμιτη ἡ προσπάθεια τῶν Δυτικῶν ἱστορικῶν νὰ ἀποκαλοῦν τὸν Ἀλέξανδρο ἰμπεριαλιστὴ καὶ νὰ τὸν ἐξομοιώνουν μὲ τοὺς δυτικούς ἰμπεριαλιστὲς.

Γιὰ ὅλους τοὺς ἄλλους λαοὺς τῆς γῆς ὁ ἐθνικισμὸς εἶναι φυσικὸ ἔνδυμα. Ὅχι γιὰ τοὺς Ἕλληνες, ποὺ φυσικὸ τους πολίτευμα ὑπῆρξε γιὰ ἐπάνω ἀπὸ δύο χιλιετίες ἡ ἑλληνοκεντρικὴ αὐτοκρατορία, μεταξὺ τῆς προαυτοκρατορικῆς περιόδου τῶν διχαστικῶν πόλεων-κρατῶν καὶ τῆς μεταυτοκρατορικῆς περιόδου παρακμῆς τοῦ ἐθνοκράτους τοῦ 1821.

Δημήτρης Κιτσίκης

3 Ἀπριλίου 2017

Πηγή: <http://endiameseperiochenea.blogspot.gr/>

<https://engymo.wordpress.com>